

Els reptes de l'educació (I)

Escola i societat

Ricard Aymerich

A començaments dels noranta descrivíem, amb l'expressió "escola i societat", un dels principals reptes educatius: o bé hi havia una implicació més gran dels agents educatius externs a la institució escolar –i aquesta s'obria a la realitat i l'existència d'aquests agents– o bé veuríem clarament minvats els resultats de la nostra acció educativa amb els alumnes. Amb "escola i societat" podem continuar descrivint aquests reptes, avui.

Els signants del Pacte Nacional per l'Educació podem partir de l'escenari comú de corresponsabilitats que, fa dos anys llargs, vam posar-nos administracions i entitats representatives de la comunitat educativa. Responsabilitats compartides per Generalitat, ens locals i titulars de centres, pares, mares, professors i estudiants... per fer possible un servei públic educatiu de qualitat en què tots els centres sostinguts amb recursos públics treballen per l'equitat, una nova cultura professional que prioritza l'atenció als drets dels infants i joves i basada en una millor formació inicial, i una nova cultura de centre basada en el compromís envers un projecte educatiu col·lectiu, que –també– dona sentit a la seva organització, al seu projecte de gestió, a la participació i convivència de tota la seva comunitat educativa i a la intervenció que l'administració fa en el centre.

Un concepte d'educació que abasta –també i per fi– tot el que educativament és rellevant a l'en-

L'administració educativa ha de ser sentida com un gestor més eficient i coordinat i molt més proper als centres del que ho és ara

torn de l'escola. Una millor homologació de les condicions laborals dels professionals que treballen en sectors o etapes diferents, basada en els principis de mèrit i transparència en l'accés als llocs de treball. I un increment de la inversió educativa que s'adigui més als objectius de qualitat i d'equitat que volem per a la nostra escola. Aquests compromisos, dos anys i mig després, continuen sent l'eix dels reptes que el nostre país té en educació.

Però hi ha també altres aspectes quotidians que han de canviar força. L'administració educativa ha de ser sentida com un titular i un dispensador de serveis més eficient i coordinat i molt més proper als centres, als mestres, als alumnes i a les famílies del que ho és ara per ara. Si el projecte de llei d'educació que tramita el Parlament té, en l'avaluació, un dels seus paradigmes de canvi, el grau de confiança entre aquests agents del sistema escolar i els elements que fan possible la seva empatia han de ser objecte prioritari d'aquesta avaluació.

Nens de primer d'ESO el primer dia de classe a l'institut ■ XAVIER BERTRAL

Ricard Aymerich, mestre i psicòleg, és president de la Federació de Moviments de Renovació Pedagògica de Catalunya (FMRPC)

I cal un acord social que de veritat faci, de l'educació, una prioritat. Això vol dir desemmascarar els falsos salvadors que només fan servir els temes educatius com a diana dels seus trets-retrets buits de solucions viables, sobrecarregats de crítica destructiva i sense rastre de corresponsabilitat assumida. Aquest acord social, que pot agafar de base el que vam subscriure fa dos anys i mig les entitats del Pacte, vol dir que partits polítics, mitjans de comunicació, associacions, fundacions i entitats que es mouen a l'entorn de l'educació fan, d'aquesta, una causa comuna i desterren tota idea d'aprofitar-se'n per motius partidistes, corporatius o oportunistes. A Catalunya això és possible, en contrast amb les escasses possibilitats que un propòsit com aquest tindria en comunitats veïnes on no hi ha –per exemple– un precedent de gran acord sectorial. Ara que s'estan jugant les cartes veritablement decisives per als reptes que tenim plantejats, jugarem a derrotar el contrari o a sumar punts? ■

Medi ambient Expresident negacionista

Crònica

Aznar dóna la raó al cosí de Mariano Rajoy

DOCUMENT • La fundació creada pel líder popular publica un llibre que nega el canvi del clima **SUPPORT** • L'expresident espanyol critica que es gastin milions d'euros a combatre un problema que "no sabem si afectarà o no" els nostres rebesnét

Joaquim Elcacho
BARCELONA

José María Aznar va donar ahir la raó al cosí de Mariano Rajoy i, sense embuts, va negar que s'estigui produint un canvi climàtic sense precedents i, sobretot, que els humans en siguin els culpables. L'expresident espanyol va afirmar que "els apocalíptics del canvi climàtic" han creat una "nova religió que condemna a la foguera" els que pensen de ma-

Aznar va presentar ahir el llibre del president txec, Václav Klaus, convençut negacionista del canvi climàtic, editat en castellà per la FAES ■ A. DÍAZ / EFE

nera diferent i, en nom de "la llibertat", va criticar que "es destinin milers de milions d'euros, no a pal·liar la fam al món, sinó a resoldre un problema que potser, o potser no, tindran els nostres rebesnét". Amb la simpatia que el caracteritza, l'amic de George Bush va afirmar que estem "en un d'aquests cicles econoclimàtics que se succeeixen cada vegada que un govern socialista arriba al poder a Espanya".

Per si no havien quedat prou clares les seves idees, Aznar va

afirmar que, abans de perdre el temps amb poca-soltades s'hauria de treballar en coses importants com l'ús d'una "energia neta i segura, com la nuclear" i va assegurar que es considera "un ecologista raonable i sensat, si l'ecologisme significa conservar el medi ambient".

Aznar va descobrir el seu singular ecologisme ahir a la presentació del llibre *Planeta azul (no verde)*, on el president txec, Václav Klaus, afirma que el canvi climàtic és una invenció dirigida a acabar amb la llibertat. ■